dorpelingen komen daar aan en je lijkt nu veel op een vogelverschrikker. Het beste wat je doen kunt, is den duursten eed te zweren, dien je ooit gezworen hebt, dat je Leentje zult laten loopen."

„Ik kan niet," kreunde hij.

„Ze houdt van me."

„Dat doen de honden ook," antwoordde ik. „Ze wachten slechts tot je naar beneden komt, om je hun toegenegenheid te betuigen.

Ik kan je verzekeren dat je er niets van zoudt oververtellen, zooals Jonas uit het oude Testament."

Je zult het misschien gemeen van mij vinden, dat ik hem in zoo'n onaangename positie liet, maar ik wist dat ik van vader een geducht pak slaag zou krijgen en ik wilde daarom „waar" voor mijn geld.

Bovendien ieder lachte om Antoon, die vol angst naar de honden staarde en ik gevoelde mij zoo'n beetje als Hindenburg, toen hij de Russen op d'r huid gegeven had.

NEDERLANDSCHE BOND VAN BOEKBINDERSPATROONS.

Door den Nederl. Bond van Boekbinderspatroons is op 24 Augustus onder voorzitterschap van den heer F. L. v. d. Blom (x) in Hotel Rauch te Scheveningen de algem. jaarlijksche vergadering gehouden. — Hierboven een groep van de vergaderden. *(V.F.B.)*

was, toen ik naar het salon ging om daar een kerel als „Tomahawk" te ontmoeten. Ik hield mij echter goed, want wij Meiers zijn niet zoo gauw vervaard.

Ik opende dus de deur en stapte binnen, da's te zeggen, ik hing aan den deurknop en mijn hart klopte mij zoo in de keel dat ik bang was, dat het op het karpet zou vallen.

Stel je voor in plaats van den beroemden auteur zat daar een meisje in de kamer met een keeshondje op haar schoot; ze was hetzelfde meisje dat we in den tuin van het landhuis gezien hadden.

„Goeien middag," zei ik, terwijl ik trachtte verheugd te kijken, net als een meisje doet, dat een vriendin ontvangt, die een hoed op heeft, waar zij tevergeefs om gevraagd heeft. „U komt zeker van „Tomahawk?"

„Geneer je maar niet om me te zeggen dat „Tomahawk" niet heeft kunnen komen."

„Ik ben „Tomahawk," zei ze, terwijl ze opstond en mij een hand gaf.

EEN SPORTBETOOGING.

Zondag 22 Augustus hield de Vereeniging tot Bevordering van den bloei van Groningen „De Centrale" een goed geslaagde Gymnastiek- en Sportbetooging waaraan door verschillende vereenigingen werd deelgenomen. Wij geven hierboven een momentopname van een zeer gevaarlijken sprong door den heer M. Bambergen.

Enfin, ik geloof dat Antoon op 't laatst wel zou hebben toegegeven, als niet, toen hij probeerde een beetje gemakkelijker positie in te nemen, zijn voet was uitgegleden en hij van den tak was gevallen met achterlating van het pand van zijn jas waar de bokkingen aan hingen. Hij maakte dat hij uit de voeten kwam, natuurlijk onder gelach van de omstanders. Een paar meisjes aan wie ik indertijd die brieven geschreven had, mompelden, terwijl ze naar mij keken, iets van „kwajongensstreken." Ik vind die wezens van achttien jaar, die net doen of ze groote menschen zijn, gewoon onuitstaanbaar.

III.

Ik zag Leentje niet voor den volgenden dag, den middag waarop „Tomahawk" komen zou. Ik begreep dat het verstandig was weer met haar op goeden voet te komen.

Ik gaf ze daarom de dasspeld die ik van Pim gekregen had en vroeg haar of ze thee wilde schenken, maar ze weigerde.

„Hoor eens, Leentje," zei ik gemoedelijk tegen haar, „ik doe al mijn best om voor jou een man te zoeken en nou heb ik er een gevonden, een schrijver, een beroemdheid, als jij nu niet een beetje meewerkt, ben je geen knip voor je neus waard."

Ze antwoordde mij echter dat ze niets te doen wilde hebben met menschen die onder de kannibalen geleefd hadden.

Ik kocht dus zelf van mijn zakgeld (je moet wat voor je zuster overhebben!) biscuits en Amerikaansche kaas en wachtte de komst van „Tomahawk" af.

Om halfvijf arriveerde Pim. Die ezel had een oud zwaard meegebracht, dat aan zijn grootvader had behoord. Hij wilde dat aan „Tomahawk" laten zien. Ik bracht hem evenwel aan zijn verstand, dat „Tomahawk" niet kwam om over zulke dingen te praten, en liet het hem onmiddellijk terug brengen. Toen hij terugkwam, bracht hij een pijp en een zakje shag mee en legde dit op tafel neer.

Pim is niet altijd een ezel; ik vond het zeer attent van hem om „Tomahawk" in de gelegenheid te stellen de vredespijp te rooken.

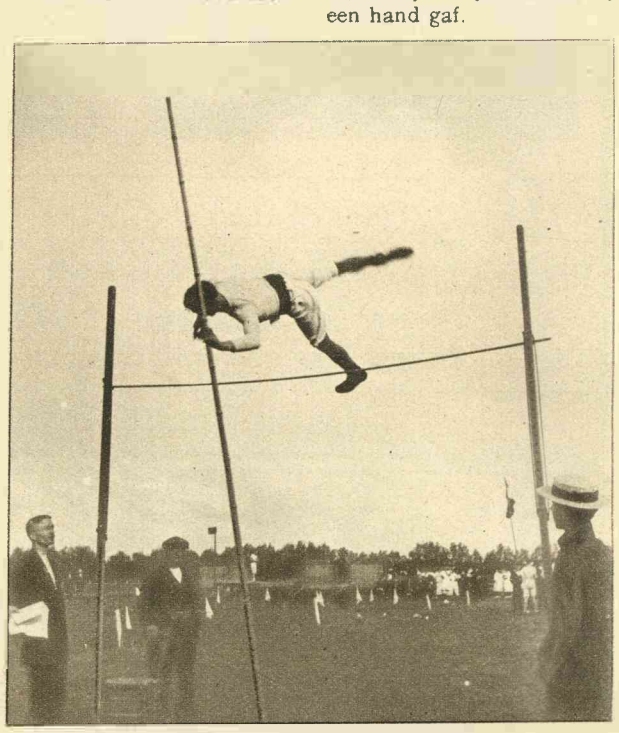
Om vijf uur kwam ons dienstmeisje zeggen, dat er iemand in het salon was om mij te spreken. Dat was „Tomahawk". Ik maakte de meid een standje dat ze „Tomahawk" in het salon had gelaten. Stel je voor zoo iemand moet daar een gevoel hebben als een visch op 't droge.

Ik wil eerlijk bekennen dat ik een beetje zenuwachtig

NATIONALE HANDICAP-WEDSTRIJD.

Door de zeilvereeniging „Kralingen" te Rotterdam is op Zondag 22 Aug. voor het eerst weder sinds 3 jaar een Nationale Handicap-Wedstrijd gehouden, waarvoor heel wat belangstelling was. Een tweetal zilveren wisselbekers waren als prijzen beschikbaar gesteld. Hierboven eenige der deelnemende jachten, liggend aan de versierde aanlegplaats der Vereeniging.

EEN SPORTBETOOGING.

Momentopname van den hoogsten sprong, (2.80 M. door den heer J. Boer) tijdens de Gymnastiek- en Sportbetooging uitgeschreven door de Groningsche Vereeniging „De Centrale"

„Maar je bent toch niet de „Tomahawk" die zooveel rooververhalen uit de prairiën geschreven heeft?" vroeg ik. „Ik geloof niet dat je één Indiaan in je leven gezien hebt."

„Je hebt gelijk," zei ze. „Ik ben nog nooit mijn land uit geweest.

Maar toch ben ik „Tomahawk." Dacht je soms dat ik een man was? Ha, ha, ha!"

„Ik vind 't gewoon bedriegerij," zei ik, „en ik zal u in „Panorama" bekend maken."

Ik was in 't eerst zoo woedend, dat ik zwoer geen letter van haar verhalen meer te zullen lezen.

Ze was echter zoo aardig tegen ons en vertelde ons zulke leuke dingen, dat ik een betere opinie van haar kreeg.

Ze heeft mij beloofd dat ze mij tot den held van een van haar verhalen zal maken.

Nou, als ze zoo knap is, om het publiek te doen gelooven, dat ik een paar Indianen gescalpeerd heb, dan vind ik haar een snoes.

Hieruit blijkt overigens duidelijk wat voor leugens de uitgevers ons durven voorzetten.

HELDERS HARMONIEKAPEL.

„Helders Harmoniekapel," Directeur G. H. J. v. d. Bogaerde, herdacht 14 Augustus l.l. haar 25-jarig bestaan. Op verscheidene concoursen behaalde deze vereeniging hooge prijzen, o.a. in 1913 te Berkhout de medaille die beschikbaar was gesteld door Z.K.H. Prins Hendrik en in 1914 te Vlissingen die van H.M. de Koningin. Als een bijzonderheid deelde men nog mede dat de heer D. J. Snaphaan (x) bij de oprichting der vereeniging tot Penningmeester werd benoemd en sindsdien onafgebroken die functie heeft waargenomen.